

cer! Justitsministeren blæste forleden for den radikale Ungdom. Den radikale Kvindesag har længe ventet paa at høre et saadant Avancer især fra det Parti, som rundt haandtet har lovet os Adgang til Embeder og Stillinger. Vi venter nu spændte paa, om der i Loven om Rettens Pleje vil blive foretaget de nødvendige Ændringer i Retning af Kvinders fulde Ligestilling, som D. K. ved flere Lejligheder har paapeget og andraget Regeringen om.

Kvindelig Værnepligt — Samfundspligt.

—o—

Frankrig, der altid har været Idéernes og den skabende Fantasis Hjemland, har under Krigen frembragt en hel Literatur omhandlende »den kvindelige Værnepligt«, — hvad dette Begreb kan tænkes at dække, og hvilke Resultater, man med Grund kan vente sig deraf.

Det er betegnende, at der nu for Tiden tales saare lidt om Kvindens Retigheder — de er blevne saa selvfølgelige. Hun har under Krigen i Gerningen vist, hvad hun magter, og derved overflødiggjort enhver Parlamenteren derom. Og øjeblikkelig tager hun saa selv den anden Side af Sagen op og spørger: »Nu, da jeg er sikker paa efterhaanden at faa alle mine Menneskerettigheder respekterede, og ikke behøver at spille Tid med at kæmpe for at faa dem, hvad kan jeg saa gøre for som selvstændig Statsborger at udfylde mine statsborgerlige Pligter saa godt som muligt?« Og hun griber fat om Begrebet »kvindelig Værnepligt« og siger: »Vore franske Brødre giver tre Aar af deres Liv for at dygtiggøre sig til Fædrelandets Forsvar, — hvad skal saa vi gøre, naar vi ikke vil staa tilbage for dem?«

Jeg har andet Steds paavist, hvorledes der er Forslag fremme om at lade de unge Kvinder afløse Mændene ved det Arbejde, disse er tvungne til at forlade, naar Værnepligten kalder, og især sørge for at erstatte Landarbejderne;

da Jordbruget altid lider haardt under manglende Arbejdskraft. Tanken er sublim og af stor praktisk Betydning, foruden den ideelle, — at bringe de unge Bykvinder i Kontakt med Naturen, med en Levevis, med Sæder og Tanker, som vil være dem til Dels ukendte, og som ikke kan undgaa at berige deres Tankeliv.

Der synes mig i alt dette at være en Appel ogsaa til de danske Kvinder.

Vi har Stemmeretten, omtrent da, Begyndelsen er gjort, men vi er ikke særlig forhjippede paa at uddanne os til det Samfundsarbejde, der i saa rigt Maal ligger og venter paa os, og hvoraf en god Del er bleven forsømt af Mændene.

Der kan ikke tænkes en ideel Stat uden ideelle Borgere. Store og gennemgribende Samfundsforbedringer kan ikke iværksættes af uvidende, sneversynede Mennesker. Man kan vel have Lov til at sige, at det staar temmelig sløjt til med den virkelige sociale og politiske Interesse herhjemme. Vi undskylder os selv med, at det altid maa virke deprimerende at tilhøre en lille Stat uden større Fremtidsmuligheder og uden virkelig Udenrigspolitik. Det er muligt, — men hvad er der egentlig til Hinder for, at en lille Stat kan være en ideel Stat? Og gennemgribende sociale Reformere vil altid være lettest at gennemføre i smaa Stater med en Befolkning af ensartet Nationalitet. Men for at naa den Slags Maal fordres jo unægtelig andre Egenskaber end den berømte danske Godmodighed, Lattermildhed og Magelighed. Trods alt — vi er dog ikke saa gode, at vi ikke kunde være bedre! Om nu Kvinderne tog fat? Om de gav den samme Tid, som Mændene giver for at lære at forsvare Landet mod ydre Fjender, til paa deres Side at lære, hvorledes de bedst kunde fage Kampen op mod de indre? Om Kvinderne organiserede sig, — nogle til Kamp mod Drukkenskab, nogle mod Misbrug af Børns Arbejdskraft, nogle mod det foragtelige Skævsyn paa de frie Forbindelsers Børn, nogle mod den gifte, fattige Kvindes Overlæsselse med Arbejde, og hele bundne Stilling, — mod Raahed, Smuds og Ondsinthed, — ja, Arbejdsfelterne er jo

lige saa mange som Forsyndelserne.

Naar Værnepligtstiden blev tilbragt med at studere Nationaløkonomi, Samfundslære, Kulturhistorie o. s. v. og enhver saa efter endt Arbejdstid vilde være klar over i hvilken Retning hans Evner gik og derefter vilde tage Arbejdet op for for Sandheden, Retfærdigheden og Skønheden, — ved eget Eksempel, ved personlig Paavirkning, ved Foredrag, ved blot at stille en Del af sin Tid og sine Kræfter i deres Tjeneste, hvis hele Ønske var at føre Menneskeheden fremad og opad?

Da vilde der sandelig engang blive Grund til at takke de Kvinder som ved at bane Vejen for deres Søstre ind til det politiske Arbejde tillige bragte Liv ind i den i Danmark næsten indslumrede Følelse af national Samhørighed og Forstaaelsen af den fælles Værnepligts — Samfundspligts — gennemgribende Betydning.

Olga Eggert.

Kvinders Adgang til Statsseminarier.

—o—

Der gaar Rygter om, at Kultusministeren skal omgaas med Tanken om at give Kvinder Adgang til Skaarup Seminarium og muligvis ogsaa til de andre Statsseminarier. Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Statsseminarier er jo gammelkendt indenfor Dansk Kvindesamfund, dog vil man næppe der være tilfreds med en Løsning, som kun byder Adgang til de nuværende Statsseminarier, men fastholder sit tidligere udtalte Ønske om, at der maa blive oprettet særlige Statsseminarier for Kvinder. Nu at aabne Kvinder Adgang til de bestaaende mandlige Seminarier kan let udskyde Spørgsmaalet om særlige Kvindeseminarier, rent bortset fra, at de fire Seminarier ikke, naar de ogsaa faar Tilgang af Kvinder, vil kunne tilfredsstille Efterspørgslen efter Pladser.

